

Devlet Nasıl Kurtulur ?!...

Sitemizde geçici bir süre açtığımız “forum” sayfasından anladığımız kadarıyla, bundan önceki 37.Tebliğ'i doğru dürüst anlayan hiç kimse çıkmadı maalesef... Hatta hiç ummadığım -ve en azından Atatürkçü olarak bildiğim- kişiler itirâz edip rahatsızlıklarını izhâr ettiler; muhtelif şekillerde... Halbuki biz, bu forum sayfasını açmakla, yapılmış olan -dinle ilgili- bilimsel ispatın, müspet bir tartışma zemininde, ortaya çıkacak sözsel izahları ile birlikte, daha kolay anlaşılabilceği ümidini taşıyorduk. Ancak ne var ki, bazı insanlar, “muhayyel tanrı miti”nden vazgeçmeye hiç de hazır ve/veya niyetli olmadıklarını, hatta bu “mit”e muhtaç olduklarını açıkça ortaya koydular. Ve onun için de, **“muhayyel tanrı mitosu'muzun, ikâmet edeceği bir metafizik uzay mutlaka vardır”** diye tutturup durdular. Ve dolayısıyla de, şaşkınlığımızı açan bu ihtiyaçlarının, -evrensel ve yerel- tarihî ve sosyal kökenini ortaya çıkarmak görevini bize yüklemiş oldular. Çünkü İnsan (Emek) Bilimi'nin temel düsturlarından biri, bu “düşünce-davranış” disiplinine itiraz edenlerin veya eleştirmeye kalkanların da, bir problem olarak ele alınmasını, ve aynı metodoloji ile izah edilmesini emretmekteydi... Bir defa, herşeyden önce şu nokta açıklığa kavuşmuştur ki, ortalıkta Atatürkçü olarak geçinen insanların alayı, “gizli dindar”dırlar. Ve onun içindir ki, bu Atatürkçü dindarlar, halkın çoğunluğunun oylarıyla iktidara geçen Hilâfetçi dindarlar karşısında çâresiz kalmış, ve “Atatürk'ün de gizli dindar olduğu” varsayımı üzerindeki bir zımnî anlaşmaya boyun eğerek, likide olunmak durumuyla karşı karşıya gelmişlerdir. Çünkü Hilâfetçi dindarlar, dış güçlerin de tavsiye ve destekleriyle, Atatürkçü dindarların sâdece silâhlı (anarşizan) provokasyonlarla farklılıklarını dayatabildiklerini anlamışlar, ve ona göre tedbirler alarak, bütün provokasyon hazırlıklarını deşifre etmişlerdir. İşte onun için de, Atatürkçü dindarların mahkemelerde yaptıkları savunmaların ana tema'sı, **“yoktur aslında biribirimizden farkımız, ama biz Atatürk dindarlarıyız”** şekline indirgenmiştir artık...Zaten, netice itibâriyle, Atatürk zamanının özlemine dile getiren söylemlerle, Hz.Muhammet zamanının özlemine ifâde eden düşünce ve davranışların, “gericilik” anlamında pek de farkı yoktur...

Tarikat ve Din...

Herşeyden önce, “tarikat” ile “din” arasındaki farkı iyi anlamak lâzımdır. Bir defa “tarikat” disiplini, çok daha köklü ve bilimseldir. Çünkü “tarikat” disiplini, taa ilk insanlardan beri -ritmik âyinler şeklinde- çalıştırılmakta ve kazanılmakta olan “ritm melekesi” zemîninde ritüeller geliştirmiş, ve bunun neticesinde “ölçü”ler istihsal ederek, Tanrı'ya yakın anlamında ve gerçekten seçkin (inisiye) olan insanlar (liderler) ortaya çıkarmıştır. Yâni tarikat, “Tanrısal Yol”da ilerleme düşüncesi ve teknolojisidir aslında... Halbuki din, mitolojik “halüsinasyon edebiyatı” ile, ilk defa “tanrı-kral”ların ihdâs etmiş olduğu -mit'ik bir tanrıya- “tapınma ve itaat” kültürünün karışımı olarak ortaya çıkmış bir ideolojidir. Dolayısıyla, dinlerdeki ibâdetler, bir yüce varlığa ihtiram jesti veya hareketleri şeklinde tebellür ederken, “tarikat”ta bu ibâdetlerin karşılığı, insanın bedenî (ritm) ve aklî (sıralama) melekelerini güçlendiren, ve bu şekilde (ferâset ve basiretini keskinleştirmek sûretiyle) onu Tanrısal Yol'da ilerleten ritmik hareketler -veya bir nevi diriliş antrenmanı- olarak kalmıştır. Ayrıca, dinlerde, “bir yüce varlığa yaranma, dilekte bulunma ve/veya niyâz etme” anlamını kazanmış olan “dua”lar da, tarikatta, meditasyon (murâkabe) veya “içe bakış” anlamıyla, Tanrıya yaklaşma veya Tanrılaşma eylemi olarak korunmuştur. Peygamberlerden sonraki tarikatlarda, dinlere atıflar yapıp saygı gösterilmesi husûsu ise, hem peygamberlerin yüksek seviyede “inisiye” insanlar olarak kabul edilmesi ile, hem de teokratik devletlerin zor'uyla açıklanabilir ancak... Yâni tarihte “tarikat” ile “din”, daima birbirine zıt işlevler ifâ etmişlerdir. Mesela “Osmanlı”da da görüldüğü gibi, güçlü devletleri hep “tarikat” kurmuş, ama en sonunda iktidâra çöreklenen “din” konformizm'i de bu devletleri yıkmıştır... Gerçek bir “tarikatçı”nın yüzü, tik'ten, mimik'ten âri, ve duru olan, ama insanlara çok güven veren (şeytânî'leri ise korkutan), Uzakdoğu'nun Kung Fu Tsu'larınınki veya Buda heykellerininiki gibi bir yüzdür aslında... Ve de bu insanlar, “lâf yapma”nın gaf yapmak demek olduğunu, yâni sözlerin ve çağrışımların “kısır döngü”sünü gâyet iyi bilir, ve meramlarını -ekseriya- davranışlarla ve ölçülü hareketlerle anlatırlar. Onun içindir ki, “Tarikat” sistematığının yazılı bir öğretisi yoktur. Sâdece, “tarikat”ı bir şekilde izlemiş olan entellerle, tarikatçı geçinen din hocalarının edebiyâtı “tasavvuf” vardır ortalıkta... Zâten “tarikat”ın özü de aslında, -taklitçiliği yapılmasın diye- titizlikle gizlenmiş, ve sâdece lâyıf olan ardıllara aktarılmış “inisiyasyon” ve “meditasyon” tekniklerinden ibârettir. Onun için bugün, tarikatçı pâyesiyle meşhur

olanların yaptıkları, soytarılıktan başka bir şey değildir... Mesela, bunlar arasında, Fethullah Hoca diye anılan öyle biri var ki, bütün mârifetinin özü, “geleneksel Kürt kurnazlığı”ndan başka bir şey değil... Zâten bilenler bilir ki, -Âsûrî, Fârisî gibi- eski uygarlıklardaki kastların bakıyyesi olan Kürt halkları arasında, Tarikat, hiçbir zaman yayılma zemini bulamamıştır. Çünkü bu halklar, dinî ve idârî liderliğin aynı kişide toplandığı -Çingenelerde olduğu gibi- bir kastî yapıyı daima muhâfaza etmişlerdir; ama bu kastî orijin, Çingeneler gibi, topraklarından sürülmüş alt (veya lânetli) kastların mensupları anlamında değil, devletleri çöktüğü halde topraklarında kalmış bir kastî yapı anlamındadır... Onun için de bu insanlar, aslında “çeribaşı” anlamında olan “imam-şef”lerini veya “şeyh”lerini örnek alıp, onları taklit etmişlerdir daima... Ve dolayısıyla de, “dinin emri olan üreme”ye karşı çıkmayı ve -tarikatçılar gibi- mücerret (aseksüel) yaşamayı akıllarının ucundan dahi geçirmemişlerdir. Bunların Fethullah Hoca'ları, her ne kadar “mücerret” yaşasa da, süratli çağrışımlarla yakalayıp sıraladığı metaforlarla (teşbih ve mecazlarla) aslında, sözler kümesi içindeki “kısır döngü”ler boyunca dolanıp durmakta, ve dolayısıyla de, ne yeni bir şey söylemiş, ne de bir marifet göstermiş olmaktadır... Sâdece, “salya-sümük ağlamaklı” mimikleriyle milleti hipnotize etmektedir. Tipik bir “Kürt kurnazlığı”ndan kaynaklanan böyle bir teknik (!) insanımızın büyülenmesi -hipnotize edilmesi- de, nasıl bir “Kültürel Kürt Asimilasyonu”na mâruz kaldığımızı göstermektedir; Kürtlerin, Devletimizin her mevkiinde görev yapmış olmaları, ve de yüksek bir “Asabiyyet”e sâhip bulunmaları hasebiyle... Kürtler “tarikat” disiplinine giremez, ve hatta bu disiplini anlayamazlar. Zira onlar için, sözü dinlenecek kişinin mutlaka soylu olması iktiza etmektedir; ki bu anlayış, bütün Kürtlerin genlerine kadar işlemiştir. Çünkü onların -örnek alabilecekleri- bir Şâman liderleri hiçbir zaman olmamıştır. Dolayısıyla, şâyet bir kişi, bir “şeyh”in veya “seyit”in soyundan gelmiyorsa, onun sözleri pek kaale alınmaz. Onun için de, sıradan bir Kürt'ün, kendini insanlara kabul ettirebilmesi için mutlaka çok mütevâzi görünmesi, ve hatta söylevleri münderecâtında kendini yerden yere vuran ibârelere yer vermesi gerekmektedir; ki böylece, dinleyicilerin muhayyeleleri, dâvâsının veya tanrısının büyüklüğünü kurgulayacak biçimde tahrik edilebilsin. Ve dolayısıyla de, yüce dâvâsının veya tanrısının (veya “sâdik ruh”unun) câzibesine kapılacak olan insanları sürükleyebilsin; istediği yere... Aynı taktiği Abdullah Öcalan'ın da İmralı'da -görülen mahkemesi sırasında- uyguladığı, ve kendini alabildiğine aşağılayan söz ve jestlerle, muhayyeleleri, dâvâsının büyüklüğünü, ulviliğini kurgulamak üzere ajite ve forme etmeye çalıştığı unutulmamalıdır... Ben, “ehl-i tarik” veya “inisiyatör” geçinen, bu gibi Kürt asıllı maskaralara çok gülüyorum; ama -fareli köyün kavalcısı misâli- peşlerinden sürükledikleri, Türklüklerini unutmuş insanları gördükçe de çok üzülüyorum. Çünkü ben “ehl-i tarik” tipini, sâdece duyduklarımdan ve okuduklarımdan biliyor değilim; onlarla yüzyüze de geldim ve tanıştım... 1943-45 savaş yıllarında, Ankara'da, ben küçük bir çocukken, evimize zaman zaman akşam yemeğine gelen **Sâmi Bey** adında bir “zât-ı muhterem” vardı. **Buda** heykeli gibi tiksiz mimiksiz olan, ama insana çok güven veren yüzüyle, ve de -âdeta- hiç konuşmadan çok şey anlatan ölçülü ve/veya “ritm”li hareketleriyle bu Adam, çocukluk belleğimde derin izler bırakmıştır... Tek kelimelik isminden başka hiçbir şeyi bilinmeyen, namaz kıldığı da görülmeyen, ama o harp yıllarında, -benim de birine şâhit olduğum- mûcizevî işler başaran bu insan, herkesin, evine dâvet etmek için yarıştığı, insanların moral kaynağı gerçek bir “deli-veli” idi; nur içinde yatsın!... Ama ne yazık ki, şimdilerin popüler edebiyâtında çoluk çocuğa, “ermiş” veya “veli” diye, güleç (mütebessim) yüzlü, konuşkan ve nasihatçı, ve de “şefkat ve sevgi dilencisi” yavşak, mürâi tipler lânce edilmektedir. Bu silüet, Kürt kültürü ve zihniyetinin ve/veya muhayyelesinin bir mahsûlüdür aslında... Zira Anadolu'da, Türk kültürünü mayalamış olan “abdâl”ların, “deli-veli”lerin, bu gibi “niyâz”cı tiplerle alâkası yoktur; ve olamaz da... Çünkü onlar, icâbında içki içip dağıtan, sonra da ayılırken yepyeni bir yaratıcılıkla dirilen -zihnen- gâyet seyyal (akıcı) insanlardı... Ama ne var ki, Kürtlerin ve aynı -sünni- zihniyetteki dindarların, tarikatçılıktan anladıkları da budur işte; “kişiyi nasıl bilirsin, kendin gibi...” meseli mûcibince... Tarihte, “Tarikat” sistematığının en muhteşem timsâli olarak Büyük Piramit gösterilebilir. Çünkü Mısır uygarlığını, Keops veya Khufu adındaki muazzam eseri gerçekleştiren bir yüksekliğe taşıyan liderlik, bir “hânedanlık” değil, inisiye râhipler çıkaran, bir çeşit “tarikat” sistematığıdır. Onun için de, rahatça denilebilir ki, “tarikat”, ilk büyük devletleri kuran bir “bilimsel düşünce-ölçülü davranış” sistematığı olduğu gibi, bundan sonra da, modern devletleri tesis edecek olan, evrensel bir -insânî- disiplindir... Ancak ne var ki, insanlığın bu günkü zihniyetini de inşa etmekle birlikte tarihi yazan esas düzen ise, “tanrısal hânedanlık”lar düzenidir. Bu, kitlesel -kastî- işbölümü ve kollektif üretim düzeni yüzündendir ki insanlık, kendini yapılandığı “panteist zon” tez'ini inkâr ederek (ve unutarak), “akıllı hayvan” denilebilecek bir kişilik ve kimlikle, günümüzü de kapsayan şümûlde bir “anti-tez” oluşturmuştur. Ve dolayısıyla de, insanlığın çekirdeğini (panteist zon'u), ancak halüsinasyonlarla hatırlanan, ve “sihirbazlık” oyunlarıyla istismâr

edilen, ve de gerçek dışı (metafizik) diye tanımlanan (!) bir “yok”luğa itmiştir. Onun için bugün artık, bizi (insanlığı) var eden çekirdeği (panteist zon'u) bilinçli bir şekilde keşfederek, veya bilince çıkararak, insanlığın, “sentez” aşamasını yapılandırmaya ve vahdetini sağlamaya çalışmak durumundayız. Dolayısıyla, sâdece “tanrı-kral”lıklara isyân etmekle, ve de iyi niyetle, -ama aynı kafa veya zihniyetle- o düzeni değiştirebileceklerini sanmış olan peygamberleri ve dinlerini de, izah ederek aşmak zorundayız. Zira açıktır ki, dinler hiçbir zaman “tanrı-kral”lık düzeninin “anti-tez”ini oluşturamamış, ve onun için de, içlerinde hep bir antagonizma (çözumsuz çelişki) barındırmışlardır; “tanrı-şeytan” zıddiyeti şeklinde sembolize edilen... Günümüze kadar gelmiş bulunan “akıllı hayvan” zihniyeti, hiçbir zaman insanın, ana muharriki (veya ilerleten gücü) olan “içgüdü-irâde (meleke gücü)” diyalektik çelişkisini bilince çıkarmasını, ve onu yönetmeyi öğrenerek “fail-i muhtar” bir kişilik geliştirmesini sağlayamamıştır. Çünkü, “panteist zon”un “anti-tez”i konumu demek olan “tanrı-kral”lar düzeninde, bütün sebeplerle sonuçlar yer değiştirmişlerdir; hâliyle... Dolayısıyla de mesela, içgüdüleri frenleyen -ve hatta durduran- bedenî (ritm) ve aklî (sıralama) melekeler zemîninde kazanılmış olan (yani bir “sonuç” olan) akıl ve irâdeyle, cinsel etkinliğin kararlaştırılıp yönetilebileceği (yani “sebebe”in belirlenebileceği) zehâbına kapılmıştır daima... Veya, başka bir deyişle, ancak aklın ve irâdenin askıya alınması sûretiyle yapılabilen cinsel etkinliğin, sanki akıl ve irâdeyle yapılmış veya yapılabilmiş gibi düşünülmesi yanılığımıza düşülmüştür... Ve sonuçta, karşılaşılan başarısızlıklar yüzünden de, ya kurnaz insanların istismarlarına mâruz kalmış, ya da muhayyel (metafizik) kişi veya güçlerden yardım umulur hâle gelmiştir... Tanrı-Kral'ların, ve onların ardılı konumunda olan peygamberlerin, tabuları kaldırdık (veya insanlığı tabulardan kurtardık) diye övünmekle birlikte, cinsel ilişkilere yine de -tanrı emri diyerek- bir sürü kısıtlama getirmeleri, meseleyi hiçbir zaman halletmemiş, hatta daha da karmaşık ve çözumsuz hâle sokmuştur. Çünkü bütün insanlar, kafasına birdenbire “akıl” inmiş -veya Tanrı tarafından “akıl” monte edilmiş- bir hayvan gibi düşünerek, “mâdem ki bana -Tanrı veya tabiat tarafından- bu tenâsül uzvu verildi, niye bunu yüksek bir randımanla (!) kullanıp doya doya zevk almıyayım” demeye, ve böylece de, “akıl”larından yemeye başlamışlardır... Ve bu, -açıkça ifâde edilemeyen- ortak zımnî kabul muvâcehesinde de, insanlar, ya kriminal bir gizlilik perdesi, ya da “varlık” veya “iktidar” koruması altında, alabildiğine cinsel hazz peşinde koşar hâle gelmişlerdir. Hatta o kadar ki, pek çok insan, sırf cinsel haz çeşitlenmesi yapabilmek ve de doyuma (!) ulaşabilmek için para kazanmış, veya politikaya atılıp devlet yöneticisi olmaya soyunmuştur. Ki böylelikle de, devletlerin sürekliliğini inkıtâ'ya uğratarak, insanları “şizofrenik hasta”lar hâline getiren politik kadrolar ortaya çıkmıştır... Halbuki normal bir insanın bu konudaki zihniyeti, bunun tam tersi anlamında olmalı veya oluşmalıdır; gençlik çağlarında -yaratıcılık kaynağı olan- “flört” dalgalanmaları yaşandıktan sonra... Yâni, **“insânî (zihnî) faaliyette bulunmak, ve de irâdî (bilinçli) bir hayat sürdürülebilmek için, cinsel içgüdü'nün -dayanılmaz- baskısından bir an önce, ve de en kısa (ve meşrû) yoldan kurtulmak”** anlamıyla tebellür etmelidir, bu konudaki normal insan zihniyeti... Yoksa, yüksek bir içgüdü baskısının güdümünde -melekelerin sukûtu dolayısıyla- sürüklenilirken, “lâf”lar üzerinde atraksiyon veya sörf yaparak, yanılmalara, yalancılıklara düşülmemelidir. Zira, “seks” olayı hakkında “geyik muhabbeti” yapmaya düşkün olanlar, bir raddeden sonra mutlaka, hem kendileriyle hem de başkalarıyla -uzlaşmaz çelişiklere düşerek- çatışırlar... Zihnî faaliyeti, seksî etkinlikle karıştırmadan, yâni “seks budalası” olmadan yaşanacak bir seks hayatından sonraki, içgüdü potansiyelinin ve baskısının düştüğü aşamada da artık, düşük performansla yapılacak bir seksin vereceği hazza tenezzül edilmez, veya iştiyâk duyulmaz; hâliyle... Çünkü o taktirde, yaşı geçtikten sonra, halî sahalarda soytarılık yapan futbolcuların hâli gibi -gülünecek bir duruma düşülür; hele ki tecrübeli bir partner karşısında... Yukarıda sözü geçen, -seksopat diyebileceğimiz- insanların en bâriz ortak karakteri, “özel hayatın gizliliği” prensibine büyük bir taassupla bağlı ve dindar olmaları, veya görünmeleridir. Ki böylece, “Tanrı'nın verdiği cinsel uzvu, niye hakkıyla (!) kullanmıyayım” şeklindeki ortak zımnî kabulleri ile de -açıkça savunamayarak- ters düşmeleridir... Onların bu karakterlerinin (veya karaktersizliklerinin) esas sebebi ise, cinsel ilişkinin akla ve toplumsallığa ziyan veren bir etkinlik olduğunu hissetmelerini, ve “günah” olarak adlandırdıkları bu hissleri muvâcehesinde, etkinliği kamufle veya telâfi edici bir takım tedbirlere başvurmalarıdır. Ki bu cümleden olarak, sırf bu suçluluk hissinden kurtulmak için de, “affedici bir hâmî kişi”lik anlamında, muhayyel bir “Tanrı” mit'ine ihtiyaç duymaktadırlar, bu -noksan- insanlar...

Devlet Nedir?..

Devlet, insanın “toplum”a teşmil edilmiş bir projeksiyondur aslında... Bir insan, nasıl ki bir takım beceri, huy ve alışkanlıklardan müteşekkil “alt-ben”ler ile, bunları düzenleyip terbiye eden -bedenî ve aklî-melekelerden oluşuyorsa, bir devlet de, meslekî seksiyonlar ile bunları düzenleyip geliştiren yönetim ve eğitim merkezlerinden meydana gelmektedir. Dolayısıyla, devletin meslekî seksiyonlarında, mesleklerin özellikleriyle ilgili teknolojik bilgi ve beceri ehliyetine sâhip olan herkes çalışabilir; ama yönetim ve eğitim mevkilerine mutlaka, melekeleri sağlam olan liyâkatli insanların seçilmesi lâzımdır. Ki, “melekî liyâkat” anlamındaki bir seçim de ancak, objektif (bilimsel) bir “inisiyasyon” imtihanı veya ölçüleriyle gerçekleştirilebilir. İşte o zaman ancak, “devlet”, ülkesinde bir “müsbet seleksiyon” a yol açmakla, teorik (metodolojik) düşünebilen, kişilik bütünlüğüne sahip bireylerini öne çıkarabilir, ve dolayısıyla de doğru düzgün bir ilerleme rotası tutturabilir... Yoksa bir ülkede, -bir şekilde- başa geçen her iktidar, yeni bir sayfa açıp, eski sayfaları yırtarak çöpe atarsa (atmışsa), o ülkede sürekli ve bağımsız bir “devlet”ten söz edilemez; sâdece, halk dalkavukluğu (popülizm) yaptırılarak halka da “tensib” ettirilen, bir çeşit “düyûn-u umûmiye memûrîn kadroları”ndan bahsedilebilir ancak... Çünkü böyle bir durumda insanlar, bir çok nesilde otokritik süzgecinden geçmiş yeterli bir fikir birikimi yapamaz; ve dolayısıyla de her kuşak yeniden başlar öğrenip düşünmeye... Onun için de, bir insan ömrü boyunca öğrene öğrene ancak, dinsel kültür mâlûmâtını, hamâsî tarih yazıtlarını, ve de Dünya'daki bilimsel keşiflerin vülgarize anlatımlarını öğrenebilir; daha doğrusu belleyebilir. Dolayısıyla de otokritik ve tefekkür yeteneği kazanamaz. Ve bunun neticesi olarak da, pratik hayatı başka, söyledikleri başka olan “şizofrenik kişi”likler, bir nevi mütasyon'la “menfi seleksiyon” yaratıp, “esas insan biziz” iddiasıyla her yeri kaplarlar; ve de normal insanları boğarlar (veya boğuntuya getirirler)... Halbuki “devlet”, etimolojik anlamı itibâriyle, dosdoğru bir “vaziyet” veya “duruş” demektir. Onun için, her politik cereyâna göre eğilip bükülen (veya kıvırtan), ve dolayısıyla de belini doğrultamayan bir devlete “devlet” denilemez... Yâni netice itibâriyle, bir devletin dosdoğru bir duruş sergileyebilmesi için mutlaka, hâfıza kaybına uğramamış, şizofrenik olmayan, ve de teorik (metodolojik) düşünebilen insanlara sâhip olması -ve dolayısıyla de sahip çıkması- gerekir; yoksa, **gazeteci mâlûmâtı ve -sansasyonel- gündemleriyle, ve de “balık hâfızası”yla devlet yönetilemez.** Çünkü aksi taktirde toplumlari, -“karizmatik” tanımlamasıyla hoş gösterilmeye çalışılan- hipnotizmacı liderlerin, ve onların topladığı “menfaatperestler” makûlesinin tasallutundan kurtarabilmek mümkün değildir... Bilindiği gibi, hipnotizmacıların hipnoz (veya uyutma) seanslarında kullandıkları bir yardımcı (veya dost) ruh'ları vardır. İşte “kitle önderi” geçinen, ama asla bir “inisiyatör” olmayan toplum hipnotizmacılarının kullandıkları “tanrı” miti de ona benzer...Yoksa, “inisiyatör” anlamındaki gerçek liderler, hep “Tanrı”yı içlerinde hissederek, olacak olanın veya olması gerekenin îcâbını yerine getirirler aslında... Yoksa, muhayyel birilerine mâtuf olarak yapılan, bir takım “tapınma ritüelleri”yle milleti uyutmazlar... Bir devleti, gerçek devlet hâline getirmek için, herşeyden önce onu şeffaflaştırmak gerekir. Ve bu işe de önce, devlet görevlerinde bulunmuş insanların, özel hayatlarına dair en gizli bilgileri -bile- herkesin görüşüne açmakla başlamak lâzımdır. İşte ancak ondan sonradır ki, “noksan kişilik”li insanlar, bir gün mutlaka foyalarının çıkacağını (çıkartılacağını) düşünerek, “iktidar”cılık oynamaktan vazgeçebileceklerdir. Ve gerçekten liyâkatli olan kişiler de, topluma önderlik yapmak için cesâretlenebileceklerdir...

Devleti Kurtarmak İçin...

Şimdi ben, şeffaflaşmaya bir başlangıç olması dileğiyle, aşağıda, bugünkü dindar siyasi kadrolara (AKP ve yandaşlarına), iktidar yollarını -demokratik (!) bir şekilde- açan, din istismarcısı, oportünist siyasi partinin (DP'nin) serencâmını açıklıyorum; zamanından kalma bir belgeyle... Bu çıkışımın, o zamanki ve şimdiki siyasetle hiçbir alâkası yoktur. Çünkü, ne o zaman siyasetle bir ilişkim vardı, ne de şimdilerde bir beklentim var... Ama ağır bedel ödemiş bir mağdur olarak benim, bu açıklamayı yapmak, hem hakkım ve hem de görevimdir. Zira ben, aşağıda göreceğiniz “sosyete” bataklığına düşmemek veya bulaşmamak için, ailemle bile bütün alâkamı kesmek zorunda kalarak, ikinci sınıftan itibâren Üniversite'yi tamâmen kendi çabalarımla bitirdim. Hatta, “lisans üstü” eğitim aldığım ve asistanlık yaptığım sıralarda, ODTÜ'den dışlanmamın bir sebebi de, bu tür “sekso-kültürel(!)” ortamlara muttali olmam, ama buna rağmen bir yöneticiye (şef'e) biat etmememdir. Çünkü böyle ortam ve ilişkiler, aynen bir “suç ortaklığı” gibi, sıkı bir disiplin (!) ve sıkı bir ağız gerektirmektedir. Yâni, böyle ilişkiler, “görmedim, duymadım, bilmiyorum”cu bir karakter yaratmaktadır insanda... Onun içindir ki, bu gibi çevrelerde -seksüel ilişkilere girmeseler de- Turgut Özal gibi “takunyalı”lar bile, sırf sıkı ağızlı ve mürâi oldukları için müsâmaha ve himâye

görmüşlerdir... Halbuki matematikte, benim yoğunlaştığım problemler, çok parametrelî (yâni çok boyutlu olay ve uzaylarla ilgili) problemlerdi; ki bu yüzden de, gözlemediğim olaylarda, hiçbir ufak değişmeyi veya kıpırtıyı -bile- gözden kaçırmamam, hele ki böyle bir körlüğü hiçbir zaman huy hâline getirmemem gerekiyordu. Ve üstelik, bu çok parametrelî problemler, bütün parametrelerin birbirlerine olan etkileriyle birlikte gözönüne alınmaları gereğince, insanın, meditasyon teknikleri geliştirmesine de yol açıyordu... İşte bu sebeptendir ki, **en sonunda, çok parametrelî problemleri çözmekte zorlanan, mûhiti geniş ve itibarlı (kariyer ve şöhret sâhibi) bir akademisyen olmakla, çok parametrelî problemleri, sosyolojik ve antropolojik alanlara da teşmil eden, ama çevresiz ve itibarsız kalan bir münzevî düşünür olmak ikilemi karşısında kaldım.** Ve de, baskıcı teokratik devletler zamanında, bütün tarikatçıların yaptığı gibi ikinci şıkkı seçtim; kişilik -veya ruh- bütünlüğümü ve ferâsetimi korumak üzere... Yâni bugünkü ferâsetimi ve “teorik görüş” bütünlüğümü bana -metazori- kazandırmış olduğu, ve dolayısıyla, hâlihâzır teokratik gidişattan kurtulma yollarını da bulmamızı sağladığı için, 1950-60 arasında yaşanan rezâleti de, “27 Mayıs” harekâtının, nasıl kaçınılmaz bir toplumsal -ve tarihi- tepki olduğunu da, açıklamak, benim için bir görevdir artık...

Şu Özeleştiri ve Bilinç Gerek...

Aşağıdaki belgeden de açıkça görüleceği gibi, Amerika'nın iç işlerimize bu kadar müdâhil olması, ve hatta, adam seçip yönetim mevkilerine oturtur hâle gelmesi, tek taraflı bir sebepten veya istekten kaynaklanmamaktadır aslında... Bizim, kendimizi yönetirecek evsafa adam seçip yetiştiremememizden de kaynaklanmaktadır. Veya daha açıkçası, âmiyâne deyimle, “aklı götünde” veya “seks budalası” olan yöneticilerle, yabancı misyon görevlilerini bile -bir “yamyam” kabilesi gibi- keyfî “infaz”a tâbi tutmamızdan da kaynaklanmaktadır, kaynaklanmıştır; “kendi kendini yönetemeyenleri, yönetirler” düsturu mûcibince... Ayrıca, yine kolayca anlaşılabilir ki, bugün, iktidara yerleşmekte olan “Hilâfetçi dindar”ları destekleyen “liboş”lar da, onlara karşıymış gibi gösterilerde bulunan “Atatürkçü dindar”lar da aslında, 1950-60 bataklığında, ne olduklarını anlamadan yetişmiş veya yetiştirilmiş -“nilüfer çiçeği(!)” misâli- çocuklardır. Onun için de, kendilerini -zihnen- forme etmiş olan bataklıklarını, ve de aynı bataklığın mahsûlü olan bugünkü iktidârî inkâr (negasyon) edemez ve/veya aşamazlar. Sâdece bataklığı şirin (veya yaşanılır bir yer olarak) göstermeye yararlar; gazetecilik, tercümanlık, danışmanlık veya simsârlık gibi istihbârî mesleklerde, “dönek”, “şirret”, “çirkef” adları takılan şizofrenik kişilikleriyle, ortalığı karıştırıp bulandırarak... Sözkonusu bataklığın en büyük ve en önemli mahsûlü, bir Anakonda yılanını andıran davranışlarıyla, “Hilâfetçi dindar” kadrolar olarak tebellür etmektedir bugün... Ki bu “gericilik” yılanı, Devletimizi sarıp kuşatarak boğmak, ve sonra da yutmak için uğraşmaktadır açıkça... Anakonda, yaşamak için bataklığa muhtaçtır; ama bataklık da, kendini -kurutmaya gelenlerden- koruması için Anakonda'ya... Yâni, **sefahât ve fuhuş ortamı, “dincilik” korumasına muhtaçtır, idâmesini sağlamak için, ama gericiliğin de, kendini ve “kıyâmet” beklentisini “sûret-i hakk”dan gösterebilmek için, bir “rezâlet” ortamına ihtiyâcı vardır.** Kaldı ki, dindarların veya dindar görünenlerin çoğu da, hem “mâdem ki Tanrı verdi bu cinsel organı, o halde niçin doya doya kullanmayayım?” diye düşünüp fuhuşa sürüklenen, sonra da kapıldıkları pişmanlık hissiyle, af dileyecek merci arayan “seksopat”lardır... Yâni netice itibâriyle, hiçbir din adamı, “gelecekte insanların yaşam tarzı, doğal olarak gelişecek ve şöyle şöyle olacaktır” gibilerinden, istikbâle mâtuf çıkarsamalar (fütüristlik) bile yapmamış, ve ümmetlerini veya cemaatlerini -bilim icâbı olarak- gerçekleştirecek değişim ve gelişimlere hazırlamamıştır. Onlar daima, eski zaman görüşlerini ve yaşantılarını, değişmez (klişe) örnek olarak alıp, insanları o tür hayat anlayışına döndürmek ve/veya özendirmek için uğraşmışlardır. Ve üstelik, örnek gösterilen o tür hayat anlayışına tekrar dönülmediğinde, -Allah tarafından- kıyâmet koparılacaktır diye de, insanlığı tehdit etmişlerdir; sâdece, o eski yaşam tarzını (sünneti) devam ettirenlere “cennet” vaad ederek... Hem de Hz.Muhammed'in, “atalarınızdan kalma geleneklere saplanıp kalmayın” mealindeki nasihatına rağmen... Böyle bir kafaya (zihniyete), dogmatik veya “gerici” denmez de, ne denir yâni ?!... Ve de böyle bir art niyet taşıyan sinsi zihniyet, yılanı benzetilmez de, neye benzetilebilir ki ?... Bu meyanda, son olarak şu uyarımı da kaydetmeden geçemiyeceğim ki, Türk Ordusu'nun bugün yapması gereken en âcil görev, içindeki dindarları (yâni kafasında muhayyel bir “tanrı” miti taşıyıp, buna -ve araçlarına- yaranma ve tapınma ıstırârı içinde bulunanları), ve de “uçkuru gevşek”leri (yâni “seks budalası” olanları) temizlemektir. Türk Ordusu bu temizliği yapmadıkça, dış manipülâsyonlardan kurtulamaz; ve de -yeniden- vatanına, milletine

yararlı bir güç hâline gelemes. Dolayısıyla de, misyonunu tamamlamış bir korkuluk veya hurda gibi milletine yük olur ancak...

Aşağıdaki belge, “27 Mayıs 1960”ın akabinde, Demokrat Parti'nin İçişleri Bakanı Namık Gedik'in, tutuklu bulunduğu Kara Harp Okulu'ndaki intihârından hemen sonra, Ankara'nın birçok semtindeki evlere gizlice dağıtılmış ve hiçbir tâkibâta uğramamış, “Milli Emniyet” mahrecli -diye söylenen- bir bilgi notudur. Bu nottaki bilgiler, -hakâretâmiz ifâde ve küfürlerden sarfınazar- büyük oranda doğrudur. Çünkü zâten, o zamanın Ankara'sında, kulaktan kulağa konuşulan ve bilinen hususlardır bunlar... Burada bir tek, Fatin Rüştü Zorlu'ya biraz haksızlık yapılmış gibi görünmektedir; ki o da, Zorlu'nun romantik, gösterişçi ve mübâlâgacı karakterinden kaynaklanmıştır, diye düşünmekteyim... Ayrıca şu noktayı da önemle belirtmeliyim ki, en az buradakiler kadar seksopat oldukları halde bâzıları, fikir alanındaki değerlerine ve eserlerine hürmeten deşifre ve teşhir edilmemiştir... Belgede, düzelttiğim bir iki noktalama işareti, ve ilâve ettiğim köşeli parantezlerden başka hiçbir tahrifât yapılmamıştır...

Ali Ergin Güran: 29/10/10

BELGE:

Düşüklerden Bazılarının Meraklı Kimlikleri

Düşük Devlet Reisi Celâl Bayar:

Aslen Rumeli muhâcirlerinden olup, bir göbek ilerisinden itibâren soyu karışık, halk arasında “berbat Süleyman” nâmı ile mâruf, Mason teşkilâtının 26 nolu locasında oturur. Yurt çapında iş gören çetenin başı. Bir kısım halk arasında “diplomasız papaz” diye anılır.

Bulgar bir dâmat sâhibi. İdâdînin son sınıfından kovulma. At ve köpek satıcısı. Milli saray ve müzelerin baş hırsız. Rûhiyâtçılara göre, kızıl sultan Abdülhamid'in rûhunu taşıyan bir mahlûk...

Düşük Hükümet Reisi Adnan Menderes:

Nurlu ve görülmemiş kalkınmamızın ve “vatan cephesi”nin bânisi. Zartla zurtla memleket idâre ettiğini sanan şakşak düşünüyü avanak. Vatan sathında, Lüks Nermin'in kirli işlerini temizlemeye çalışmakla gayyaya batmış bir rezil. İstiklâl Harbi'nde, Kordon Boyu'nda Yunan subayları ile kol kola gezip resim çektiren bir Vatan hâini. Bir yıl önce Mason teşkilâtında yer almış bir dinsiz. 1950 yılından sonra kimliğini unutan, uçak kazasını müteakip, Kürt Saidi Nursi bunağı tarafından bahşedilen Evliyâlık pâyesine inanmış görünerek etrafındakilere ders vermeye yeltenen İzmir Kolecinden matrut bir cühela... 1950 yılından sonra zorla aldığı sahte hukuk diploması ile övünen, 168 aylık [14 yaşında demek...] yüzlerce mâsum bâkireye, Celal Bayar'ın tasvibi ile binlerce liralık döviz karşılığında Paris'ten getirttiği şehvet ve cinsî münasebeti teşvik edici [yâni porno] filimleri, Samet Ağaoğlu'nun mavi fayanslı camlı köşkünde seçkin ve güzel delikanlılarla, kendisini alkışlayan zıplılara seyrettiren, ve nihâyet bu tüysüz delikanlıları mâsum bâkirelere saldırtarak filmde gördükleri gayri ahlâkî hareket ve amelîyeleri aynen tatbik ve tekrâra zorlayan, ve bu sûretle ifâsına muktedir olamadığı şehvî zevk ve keyfini tatmine çalışan, kayden evli ve çocuk sâhibi bir manyak. Husûsî sûrette Liyon'dan getirttiği tuvalet levâzımâtı ile yaptığı makyajlarla İsmail Dömbüllü'ye özenen bir tulûat soytarısı. Ramazan aylarında aptessiz terâvih kılıp oruçsuz iftar açan, Park Otel'ini özel randevuevi hâline sokan, 1899 tarihinde çiftlik kâhyaları, Ethem Menderes'in babası'nın sulbünden

dünyaya gelen ve bu sebeple doğum yerinde KADER diye anılan piç. Vatan cephesini takviye için mezarlıklara musallat olan ve böylelikle nüfûsumuzu bir hamlede 86 milyona yükselten kordela meraklısı, inkilâp düşmanı ve Ankara Neron'u bir haydut...

Yabancı devlet adamlarına kadın taktim ettiği için beynelmil Pezevenk diye şöhret yapan, Tûtî'liği ile tanınan, Irak Naibi prens Abdülillah'a kendini düzdüren, dünyada emsâli görülmemiş Homoseksüel bir Sapık.

B. M. M. Rs. Refik Koraltan:

Gayrı menkul meraklısı, 77 apartman, 21 arsa ve bir çok bahçe sahibi Macar mültecisi, Şirin dilberin Kolecdeki çocuğunun babası, soyları olmayan çocukların babası, bunak çapkın diye alay mevzuu olan, hormonlarını takviye için günde kırk horozun ciğerini yiyen, tetkik gezilerinin mucidi, Gima şirketinin yüzde 35 hissesini elinde tutan, Lüks Nermin davasını Temyiz'de bozdurtan, yapılan her güzel geceyi himayesine alan, saç boyasını İtalya'dan, havyarı ve viskisini İngiltereden, macununu şark memleketlerinden getirten, Harika'nın taktirkârı, Antakya valiliği zamanında bir kadına tasallutu yüzünden dövülüp ceketsiz memleketi terk eden, ve bu yüzden Atatürk tarafından meslekten kovulan, ve iş verilmediği için D.P. nin iktidara gelişine kadar meteliksiz dolaşan, ve Avrupa'da Kazanova taslağı diye isim yapan, Tokyo Büyükelçimiz ile eşinin intiharına sebep olan ahlak düşkünü bir serseri.

Gestapo şefi dahiliye Vekili Namık Gedik.

Birinci Dünya harbi başlamadan önce Ermeni Hınçak teşkilâtı tarafından, casusluk için Istanbula yerleştirilen Vahan Kaytanyan a dayanır. Agop ve Serkisten başlayan sülalenin en son çocuğu, ve tıp tahsil eden en akıllısı...

Firengi hastalığına müptela olduğundan, devamlı olarak tedavi gördüğü hastanedeki Arşiv kaydında (Kabuklu) olarak gösterilmiş, ve evlenmek üzere olduğu bir sırada, Doktoru bulunduğu Cerrahpaşa hastanesinde sünnet edilmiş ve sözde Müslüman olmuştur. Polis ve bekçilerden Ordu kurmak hevesine kapılan dangalak, iki büyük gemi sahibi, gençlik düşmanı, Emniyetçiler arasında at hırsız diye anılır. Ankara ve Istanbulun sosyetik hanımlarını büyüklerine bizzat taktim etmekle şeref duyan, ve hıyar gelip şalgam giden, mezarı boklu bir pezevenk.

Hariciye Vekili Fatin Rüştü Zorlu,

Hasan Polatkandan sonra, Demokrat hükümetin ikinci milyarderi. Sosyete güzeli ve hususi toplantıların Gülü diye anılan, ayrıca bir de Paris kaydı taşıyan, ve Fıransız tabiyetine geçirttiği kızını, devamlı olarak paris te oturtan, Milliyet hissinden tamamen mahrum bir adam.

Milletten çaldığı paralarla 7 gemi alan ve bunları yabancı limanlara kaydettirip, yabancı bayraklar altında Okyanuslarda işlettilererek Meşhur Yunanlı Armatör ONASİSE rakip olmaya özenen, müthiş bir hazine faresi. Devlet ve Müesseseleri hesabına yaptığı bir çok mübayaalardan aldığı milyonlarca Komisyon dolayısı ile Avrupa ve B.Amerikada Mister yüzde 25 adı ile şöhret yapan Simsar. Mülevves ve dalaveralı işlerin organizatörü, damarlarındaki Türk kanından gayrı, karışık soyların pis ve kirli kanını taşıyan, mayası necasetle yoğurulmuş ırz düşmanı, Züppelerin başı frengiye musap yarı deli bir zıdır. Karısı ve yakınlarına yüzbinler değerinde sayısız mücevherat ve ziynet eşyası hediye eden Rokfeller özentisi, müze ve Milli saray eşyalarının sermayesiz ortağı, ar ve haya bilmeyen haris bir serseri.....

Harika: Zenci Amerikan Hava Binbaşısı HORTİNK ERHART'a [ismin baş harfi "N" olabilir] uzun

müddet metreslik eden Celal Yardımcının karısı...

(Bu subay 7 ay önce Celal Yardımcı tarafından Tabanca ile öldürülmüş, ölüsü tayyare ile gönderilmiştir.

İsterik Harika hala Yardımcı'nın karısıdır. Ankara Sosyetesinde Kazıklı Katerina diye meşhurdur....)